

[Tyrol]

kan det jo ikke siges, at det er helt til grin, det, regeringen Anker Jørgensen forsøger sig med. Det er ganske enkelt helt ude i hampen. Selv om borgerskabet er helt på det rene med, at socialdemokratiet har viet hele sit liv til at sikre det kapitalistiske systems overlevelse, så tror socialdemokratiet på, at det kan lade sig gøre at presse indrømmelser igennem fra de borgerlige på trods af erfaringerne med SV-regeringen. I fortsættelse af denne grænseløst naive forventning om indrømmelser fra borgerskabet til gengæld for real-lønsfald sælger regeringen ud af lønarbejdernes interesser ved at tilbyde sig med det mest omfattende indgreb i overenskomststrammerne og lønforholdene, der nogen sinde er set.

Dette tilbud kommer selvfølgelig ikke som nogen overraskelse for de borgerlige. De ved, at socialdemokratiet ikke kan finde nogen anden vej. De borgerlige ved, at de bare behøver at vente, så skal deres offensiv nok slå igennem, og det er derfor, vi finder, at regeringen er helt til grin med den politik, man her forsøger at lægge frem.

O.k., nu har regeringen ikke fået sine ønsker opfyldt til gengæld for det foreslåede ophørsudsalg i fagbevægelsen, og så er regeringen blevet sur over, at de borgerlige ikke vil tage imod deres enestående tilbud om det mest omfattende indgreb nogen sinde. Hvad ser vi så? Vi ser, at de faglige ledere i fagbevægelsen stiller sig op og siger: nu skal der føres lønkamp, nu skal man have indhentet noget af det lønefterslæb, man har, samtidig med at de samme ledere taler om, at vi kan forvente, at der må komme nogle ekstra hårde indgreb som følge af de prisstigninger, der kommer med baggrund i de olieprisstigninger, som der tales en hel del om for øjeblikket. Man forventer altså, at de lønindrømmelser, som man skal ud og tilkæmpe sig, senere skal kradses ind igen. Vi har ikke i debatten her kunnet få at vide, hvor meget man agter at pålægge af afgifter, men helt sikkert er det i hvert fald, at disse afgifter vil komme. Der er ingen troværdighed hos disse faglige ledere, som først går ud og siger, at nu vil de lægge op til, at der skal være lønkamp, og nu skal de borgerlige have liberalismen at føle, for dernæst at billige, at der bliver grebet hårdt ind fra socialdemokratiets side over for de indrømmelser, man måtte få igennem. Man kan altså være helt sikker på, at man får sin vilje fra borgerskabets side;

man kan være helt sikker på, at socialdemokratiet vil fortsætte med de indkomstpolitiske løsninger.

Det, der burde være det reelle i denne situation, var, at socialdemokratiet så i øjnene, at der ikke er nogen vej gennem classesamarbejdet, at der ikke er nogen muligheder for at få disse indrømmelser fra borgerskabets side, som man har forsøgt sig med her. Man siger, at man gennem overskudsdeling og meget andet vil forsøge at få foretaget et angreb på arbejdsgivernes ret til at lede og fordele arbejdet, men realiteten er jo, at hr. Ole Espersen også her i debatten i dag lagde to alternativer op, enten at socialdemokratiet stod for den lønpolitiske linje og førte den igennem, eller også at landet blev sat under administration af udenlandske interesser, af kapitalistiske interesser, af Den internationale Valutafond, eller hvad det nu kunne blive. Det er altså det, som socialdemokratiet ser som alternativerne.

Så vil vi da godt lige have lov til at påpege, at der er et alternativ, der hedder socialismen, og at der er en mulighed for at bryde med classesamarbejdslinjen. Der kunne f.eks. være tale om et brud i den ret til at lede og fordele arbejdet, som arbejdsgiverne har i dag, ved at tage mere håndfast fat på spørgsmålet om, hvordan arbejdsmiljøkampen bliver ført, spørgsmålet om boykot mod farlige stoffer som epoxy, formaldehyd osv., Men når det drejer sig om denne ret til at lede og fordele arbejdet, har man jo set, hvordan socialdemokratiet har modarbejdet nogle forsøg på at få denne indflydelse på arbejdspladserne.

Og når det drejer sig om et andet spørgsmål, spørgsmålet om kampen mod arbejdsløsheden, spørgsmålet om at få retten til anvisning tilbage til fagforeningerne for at bruge den i den fagpolitiske kamp, for at bruge den i kampen mod den ny teknologi til gavn for arbejderklassen imod den arbejdsløshedsudvikling, der er, så har man ikke vist interesse fra socialdemokratiets side i retning af at komme med nogle udspil, der kunne bryde med arbejdsgivernes ret til at lede og fordele arbejdet.

Vi har set nogle enkelte udtalelser, der anviste nogle muligheder for at gå en anden vej end classesamarbejdets vej for at sikre sig imod de indkomstpolitiske indgreb, der er tale om fra socialdemokratiets side. Det var